

Karen Marie i fullt firsprang ned en av de mektige sanddynene i Sossusvlei, Namibia.

Eventyrlig seilas over Sør-Atlanteren

Så skylte koronaens sjokkbølge inn

Karen Marie, Jon Petter og Ingrid, fast mannskap på S/Y Vilja. Her fra en badestund på brasilianske Fernando de Noronha.

Vi seilte ut fra Brasil den 9. mars i år. Foran oss hadde vi en 2 ukers seilas til Suriname på nordøstsiden av Sør-Amerika. Vi så fram til frihetsfølelsen som en seilas ute på åpent hav gir. Lite ante vi at om noen dager skulle vi bli landløse, uten noe lovlig sted å være på tørt land. Vi hadde hørt om et koronavirus som spredte seg i Europa og Asia. Men hvem kunne vel fatte at plutselig så skulle hele Verden stenges ned?! Ikke vi i alle fall... En uke senere var frihetsfølelsen snudd til bekymring; bekymring for å være utestengt fra landejorda på ubestemt tid.

Ballasten fra oppveksten i Meråker har holdt stand
Dramatikk avhjulpet av medmenneskelighet, det er hva Meråkerbyggen Ingrid Slungaard Myklebust og familien på seilbåten Vilja har opplevd i disse siste månedene siden Verden ble snudd på hodet av koronapandemien. Ingrid skrev et Julebrev til heimbygda, som kunne leses i Meråkerpostens romjulsutgave. Der beskrev hun langturen de er ute på, rundt Jorda i egen seilbåt. (For den som ikke fikk lest denne, eller vil ta et gløtt tilbake, så er den lagt ut på familiens hjemmeside her: http://www.sailingvilja.no/wp-content/uploads/2018/03/Julebrev-2019-Mer%C3%A5kerposten_til-publ-20191230.pdf) Et viktig budskap hun ville skrive hjem

om var å fortelle om verdien av røttene fra oppveksten med grobunn i Meråker, og hvordan disse har gitt trygghet og balast for å stå støtt selv i en veldig annerledes hverdag. Siden den gang har hun og familien på Vilja blitt enda noen erfaringer rikere i så måte, og ballasten har kommet godt med og holdt stand. Her er første del av historien om det som har skjedd siden, ført i penen av Ingrid.

Fra Afrikas sydspiss til Karibien

Siden nyttår har vi på «S/Y Vilja» seilt 11 500 kilometer (6 200 nautiske mil), fra Afrikas sydspiss ved Kapp det Gode Håp helt opp til nord i Karibien. Ruta land for land har vært denne: Sør-Afrika – Namibia – St. Helena

(UK) – Ascension Island (UK) – Brasil – Suriname – De Amerikanske Jomfruøyene (USA). Tidsmessig har det vært 45 døgn med renhekle seiling, ispedd nådeløst golde skjønnhet. Vi følte oss dessuten trygge uansett om vi var midt i en by eller plett alene ute i ødemarka. Det ble road trip med 4-hjulstrekket og telt. Sønnen vår Petter var med fremdeles på sin utvidede Jule- og nyttårsferie, hvilket ga både lillesøster Karen Marie og oss voksne ekstra glede over delte opplevelser. Om noen av dere som leser dette har lyst på telttur i ei annerledes villmark, så anbefales sørlige Namibia på det varmeste!

Telttur i canyons og ørken i Namibia

Namibia overrasket. Gyldne sanddyner store som fjell. Forrevne canyons som skjærer gjennom det golde landskapet. Frodige savanner med Afrikas ville dyr som fremstår som mildt sagt eksotiske for oss nordboere. Og

var neste strandhogg 10 døgn seilas unna, på den sagnomsuste øya St. Helena. Øya som er del av et britisk territorie, var den lite tilgjengelige og «gudsforlatte» flekken midt i havet der britene opprettet fengsel for Napoleon Bonaparte i hans siste leveår. Hans fengselsredens Longwood House er et grandios fengsel, spør du oss. Men det var utvilsomt stusselige saker sammenlignet med palasset i Versailles... Dog det verste var vel nederlaget, noe dere som leser dette har lyst på telttur i ei annerledes villmark, så anbefales sørlige Namibia på det varmeste!

Svømmetur med 10 meters hvalhaier i St Helena!

Etter at vi forlot Afrikas fastland,

var neste strandhogg 10 døgn seilas unna, på den sagnomsuste øya St. Helena. Øya som er del av et britisk territorie, var den lite tilgjengelige og «gudsforlatte» flekken midt i havet der britene opprettet fengsel for Napoleon Bonaparte i hans siste leveår. Hans fengselsredens Longwood House er et grandios fengsel, spør du oss. Men det var utvilsomt stusselige saker sammenlignet med palasset i Versailles... Dog det verste var vel nederlaget, noe dere som leser dette har lyst på telttur i ei annerledes villmark, så anbefales sørlige Namibia på det varmeste!

Vi ble derimot sjarmert av øyas gjestfrie folk, «gammelengelske» (Georgiansk, heter det visst) arkitektur og spennende mix av frodig og goldt landskap. Men aller best var kanskje svømmeturen vi la ut på, der vi fikk følge av tre svære hvalhaier på opptil 10 meters lengde! Disse enorme skapningene er verdens største fisk, men - sin artsgruppes dårlige rykte til tross - er helt ufarlige for oss mennesker. De lar seg kun friste av plankton og småfisk. Men når disse nysgjerrige kjempene kommer glidende direkte mot oss med åpen kjefft som måler 1,5 meter i bredden, og er så nær at vi kan berøre dem hadde vi rakt ut handa, ja da må St. Helena. Men den delen av følelsesregisteret var heldigvis vi på Vilja slettes ikke innom!

barnsben av, husker dere.

Darwins eventyrblanding og «driftige» havskilpadder på øya Ascension

Den britiske øya Ascension midt ute i Sør-Atlanteren viste seg som en enda større eventyrmix av frodig og goldt landskap enn søsterøya St Helena. Her hadde nemlig Charles Darwin på sin jordomseiling med M/S Beagle en gang for snart et par hundre år siden vært innom og studert det golde landskapet. Det la grunnlag for at det noen år senere ble igangsatt beplantning av en annen verden, bokstavelig talt: I løpet av en 30-års periode ble mer enn 5000 vekster importert fra alle verdenshjørner og plantet på det høyeste fjellet på øya. De sterkeste og mest tilpasnings-

dyktige overlevde, og er forklaringen på fjellets eventyrmix av eucalyptus, bambus, furutrær og banantrær som vokser i skjønn forening. Tanken var at om trær kunne vokse der så ville disse tiltrekke seg mer nedbør, og bedre jordsmonnet slik at andre planter kunne vokse der. Og planen fungerte! Fjellet bærer i dag med rette navnet Green Mountain, og har gjennom tidene vært en viktig kilde for ferskvann på øya. Størst inntrykk gjorde vel likevel nattevandring på Ascensions strender. Vi var der nemlig midt i parringstiden for havskilpaddene, som svømmer dit i tusentall fra Brasil for å formere seg hvert år. Ascensions green turtles er de største av sin art, hvilket kommer godt med til denne strevsomme elskovsreisen; hverken hannen

Karen Marie på kanten av stupet, med utsyn over en av verdens største canyons; Fish River Canyon, Namibia.

Ingrid nyter et dykk mellom undersjøiske vulkangrotter og yrende marint liv på et av verdens beste dykkersteder; Fernando de Noronha, Brasil.

Når en 10 meter lang kjempeskjolder kommer svømmende midt imot, så gjelder det å holde roen!

Ingrid tar en dukkert ute på åpent Atlanterhav, i stillebelte like sør for ekvator. Det var så vindstille der ute at vi svømte fortere enn båten seilte!

Tusener av havskilpadder kravler opp på Ascensions strender for å legge egg i ly av mørket. Her; en naturforvalter på øya lyser på eggene som legges «live», så vi får se.

eller hunnen spiser noe som helst i løpet av de 3-6 månedene de er på vandring! Der vi ligger for anker i bukta utenfor Georgetown er vi vitne til flere skilpaddepar som parer seg i vannet rundt oss. Det er simpelthen ganske eiendommelig. Og sammen med erfarne naturforvaltere på øya fikk vi gå helt inntil reirene mens hunskilpaddene la eggene siden, og vi kunne se eggene falle ned i gropa ett etter ett. I naboreiret kravlet små skilpaddebabyer fram fra sanden og «pilt» i beste skilpaddefart den færefylte veien ned til vannkanten. Bare én av tusen skilpaddebabyer vokser opp til voksen alder. Vi følte oss privilegerte som fikk iaktta naturens gang på så nært hold.

Å vasse i hai og dykke i grotter i Brasil

På de brasilianske øyene Fernando de Noronha opplevde vi noe så selsomt spennende og rart som å formelig vasse i hai. Og vi snakker ikke om babyhai, men om haier i 2-3 meters størrelse! Vi stod midt i matfatet deres, og haiene forsynte seg grovt rundt oss. De var så nære at vi et par ganger kunne kjenne haihuden stryke inntil leggene våre! At dette går bra og at rovdryet ikke tar feil av folk og fisk skjønner vi egentlig ikke. Men vi forholdt oss i tråd med den strengt regulerte naturparkens retningslinjer, og vi valgte denne gang å stole på dem framfor eget fryktinstinkt. Fernando de Noronha er for øvrig kjent for å være et av

de beste dykkestedene på jord. Vi måtte prøve, og ble ikke skuffet. Krystallklart vann med over femti meters sikt, og et yrende marint liv blant vulkansk grottelandskap ga en uforglemmelig dykkeropplevelse.

Forlot Brasil uten å fatte pandemiens sjokkbølge

Så seilte vi ut fra Brasil den 9. mars. Foran oss hadde vi en to ukers seilas til Suriname på nordøstsiden av Sør-Amerika. Der hadde vi avtalt ankomst med en marina om at vi skulle få for-oss i tråd med den strengt regulerte naturparkens retningslinjer, og vi valgte denne gang å stole på dem framfor eget fryktinstinkt. Fernando de Noronha er for øvrig kjent for å være et av

og venner hjemme i Norge hadde vi hørt om koronaviruset som hadde begynt å bre om seg i Asia og Europa. Men det var langt vekke. Vi fattet verken omfanget eller alvor. Vi fokuserte som vanlig på været og bølgene med dens luner som vi kjente så godt. Vi ante ikke hvilken sjokkbølge som koronapandemien var i ferd med å sende ut i Verden og som snart ville treffe oss...

Urovekkende nyheter

Ute på havet finnes ingen wifi eller mobildata. Ved hjelp av en satellittelefon kan vi med noe møyne snakke på mobil, tekste og ta imot enkle epostmeldinger. Det begrenser informasjonsflyten sterkt, men tross alt ikke helt.

Midtveis mellom Brasil og Suriname kommer den urovekkende beskjeden fra familie som følger oss hjemmefra; Verden begynner å gå i lockdown. Suriname har bestemt seg for å stenge flyplassene. Hva blir det neste?

Parkert midt i kappløpet med tiden

Det hjelper ikke på at vi akkurat da er fanget i det såkalte stillebelte sør for ekvator. Området er kjent for å kunne by på vindstille i uker i strekk, og mang en seiler har gjennom tidene kjent det tære på nervene å ligge og duppe uten noen framdrift. Oss likeså, der vi med ett føler at vi er midt i et kappløp med tiden, men at vi har parkert i veikanten mens tiden farer forbi. Stillebelte skal

Søsken gjenforent i Sør-Afrika. Storebror Petter Slungaard Kristensen feiret jul og nyttår med oss, og seilte med oss opp til Namibia.

Ingrid på snorkletur med avslappet badekompis ved øyriket Fernando de Noronha i Brasil.

Vi seiler videre! Atlanterhavet er krysset for andre gang. Kun én gang fra vest til øst gjenstår. Jon Petter må henge i for å holde følge med vår yngste matros!

Telttur i Namibias villmark i sør anbefales på det varmeste!

Mange gode stunder både på vann og på land. Her fra øya Ascension, midtveis over Sør-Atlanteren.

vis seg å ha en utstrekning på nær 1500 kilometer når vi er der ute. Vi trosser egne prinsipper og starter motoren. Da greier vi i alle fall å holde en viss framdrift. Men dieselbeholdningen er også en begrensning. Vi kan ikke motorkjøre mer enn noen få dager. Og kanskje trenger vi dieselen til senere? Når kan vi neste gang fylle tanken?

"The borders are closed. You are not allowed to enter."

Så bryter det løs. Den 18. mars kommer en epost fra Nettie i Suriname: "Myndighetene i Suriname har akkurat informert meg om at grensene er stengt og seilbåter har ikke tillatelse til å komme inn i Surinamesisk farvann. Jeg beklager. (...)"

Hva skulle vi nå gjøre? Vi ber venner om å sjekke de omkringliggende landenes status. I løpet av få dager har så godt som alle land i hele Sør-Amerika og Karibien stengt sine grenser. Og de som gjenstår, vil trolig gjøre det lenge før vi kan nå fram til dem. Hva gjør vi nå? Hvor skal vi seile? Hvor kan vi slippe inn? Vi venter med å svare Nettie på eposten. Vi vet rett og slett ikke hva vi skal svare.

Seile non-stop fra Sør-Amerika til Norge?

Mange alternativer vurderes, men ingen er vel egentlig mulige. Alle er jo stengt. Faktisk så måler vi opp distansen til hjemmehavn i Norge. Den er nær 5000 nautiske mil, tilsvarende mer enn 9000 kilometer og

Trolsk stemning nær toppen av Green Mountain på øya Ascension.

Ingrid ser ut over havet fra Fernando de Noronha øyene før vi seiler videre. Lite ante vi at bare noen dager senere skulle vi bli «landløse».

Det er ikke lett å leke gjemsel når Teddy er så dårlig på å gjemme seg! Karen Marie titter fram fra de gamle festningsruinene på St. Helena.

nesten 1,5 måneds sammenhengende seiling. Heldigvis har vi nok mat til å greie oss, om vi blir litt kreative i kostholdet. Vann produserer vi selv. Dieseltankene er kanskje halvfulle. Men 1,5 måneder uplanlagt seilas over storhavet røver all sjanser til å vente på sikre værperioder. Det vil dessuten være en fryktelig lang distanse å seile døgnet rundt uten stopp for oss på Vilja, med et mannskap som jo tross alt bare teller to voksne og ei lita jente på 5 år...

Når medmenneskelighet vinner over frykt

Dagen etter kommer en ny epost. Den er fra Nettie igjen. En setning, uten signatur: «Har dere drivstoff, mat og vann?»..... Vi ser på hverandre. Vi aner med-

menneskelighet mellom linjene. Vi svarer som sant er at vi har så vi greier oss, enn så lenge. Men gitt den plutselige usikkerheten om hvor vår neste havn vil bli, så ville det vært til stor hjelp å fylle på reservene. Ingrid har dessuten en allergi som blusser opp om bord, og det gjenstår kun tre ukers reserve av allergimedisinen. Er det nok? Vi får til svar fra Nettie at hun skal ta opp vår sak med myndighetene og la høre fra seg.

Illegalt ankret opp i Fransk Guyana

Vi er nå kun to dagers seilas unna Suriname, og behøver å bremse opp inntil vi vet mer. Utenfor Fransk Guyana ligger øyene Isle de Salut. Der kan vi strengt tatt ikke ankre opp uten

først å ha sjekket inn i landet med toll- og immigrasjonsmyndighetene. Men å sjekke inn er ikke et alternativ nå, Fransk Guyanas grenser er også stengt. Vi tar sjansen; Ankeret kastes, og vi heiser gult flagg for å signalisere til omverden at vi ikke er klarert inn. En slag mellomløsning på å bekjenne våre synder mens vi gjør dem...

www.sailingvilja.no.

DEL TO KOMMER SENERE